

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.22.017/2017/21. szám

A tanács tagjai: Böszörményiné dr. Kovács Katalin a tanács elnöke

. Döme Attila előadó bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

A felperesek: I. rendű

II. rendű

III. rendű

A felperesek képviselője:

. Pálfi Ügyvédi Iroda pártfogó ügyvéd

(ügyintéző: dr. Pálfi Nándor ügyvéd) I. és III. rendű felperesekért

. Császi Zsüliet Ildikó pártfogó ügyvéd II. rendű felperesért

Az alperesek: I. rendű

II. rendű

III. rendű

Az alperesek képviselője:

NZP Nagy Legal Rechtsanwalt

(ügyintéző: dr. Nagy László ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek:

felperesek

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

ővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.144/2017/8-II.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

ővárosi Törvényszék 2.P.25.189/2015/44.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az I-II-III. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül személyenként fizessenek meg az I-II-III. rendű alpereseknek együttesen 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az I-II-III. rendű felperest képviselő pártfogó ügyvédek díját és a le nem rótt 2.652.000 (kétmillió-hatszázötvenkétezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az alperesek a P. Szövetkezet (a továbbiakban: Szövetkezet) tagjai és igazgatóságának tagjai voltak. A felperesek személyenként 5.000 forint értékű részjegy vásárlásával beléptek a Szövetkezetbe. Az I. rendű felperes 2003. november 14-én 9.000.000 forint összegben 2004. május 15-i lejáratával, 2004. január 8-án 2.000.000 forint összegben 2005. január 8-i lejáratával, a II. rendű felperes 2003. november 21-én 13.000.000 forint összegben 2004. március 22-i lejáratával, a III. rendű felperes 2003. június 24-én 8.000.000 forint összegben 2004. július 23-i lejáratával célrészjegy megállapodást kötött a Szövetkezettel. A felperesek a megállapodásokban megjelölt összegeket befizették a Szövetkezet pénztárába. A Szövetkezet 2004. március 2-án felfüggesztette kifizetéseit. A bíróság 2004. június 30-án elrendelte a Szövetkezet felszámolását. A felperesek a célrészjegy megállapodásból eredő hitelezői igényüket bejelentették a felszámolási eljárásban. Az I. rendű felperes követeléséből 1.127.200 forint, a II. rendű felperes követeléséből 1.399.100 forint, a III. rendű felperes követeléséből 957.000 forint térült meg a felszámolási eljárásban. A felszámoló az alperesekkel szemben a Szövetkezetet megillető követelésből 1.613.654 forintot az I. rendű felperesre, 1.867.808 forintot a II. rendű felperesre, 1.277.678 forintot a III. rendű felperesre engedményezett. A II. rendű felperes a követelése érvényesítése céljából fizetési meghagyás kibocsátását is kérte a Szövetkezet ellen. A fizetési meghagyás 2004. szeptember 27-én jogerőre emelkedett. Az alperesek ellen indított büntetőeljárásban a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.368/2012/59. számú jogerős ítéletével bűnösnek mondta ki az alpereseket hűtlen kezelés, sikkasztás, és tőkebefektetési csalás büntetnében, az I. rendű alperest számviteli fegyelem megsértésének büntetnében is. A büntetőeljárás folyamán polgári jogi igényét az I. rendű felperes 2.000.000 forint, a II. rendű felperes 13.000.000 forint összeg erejéig terjesztette elő, a III. rendű felperes polgári jogi igénybejelentést nem tett. A Fővárosi Ítéltábla a sikkasztás és hűtlen kezelés büntetnében marasztalt vádlottak tevékenységével összefüggésben a Szövetkezetet tekintette olyan sértettnek, aki a büntetőeljárásban polgári jogi igényt érvényesíthet, ezért valamennyi magánfél polgári jogi igényét a törvény egyéb útjára utasította.
- [2] A jogerős büntető ítélet indokolása szerint a vádlottak (alperesek) a Szövetkezet vezetőiként nem a Szövetkezet haszna érdekében tevékenykedtek, nem gyarapították a Szövetkezet vagyonát, nem biztosították a tagok befektetésének biztonságát, nem termelték ki az ígért hozamot, és a befektetőknek ígért kamatot csak az újabb tagsági befizetésekből - lényegében piramis elven - fizették. A másodfokon eljáró büntető bíróság megállapítása szerint 2003-ra már

11.000.000.000 forint tartozás keletkezett, és ez a helyzet jutott 2004. március 1-jére odáig, hogy a vezetők a kifizetéseket leállították. A tőkebefektetési csalással kapcsolatban rámutatott, hogy a széles körben, különböző formákban megjelenő hirdetések közzététele, a befektetési tanácsadóként foglalkoztatott dolgozók vádlottaktól kapott tájékoztatásának ügyfelek felé közvetített tartalma, a meghirdetett kamatok vonzó mértéke, a névre szólóan küldött tájékoztatóban közzétett tények, az értékvesztést fel nem tüntető mérleg, a leányvállalatok gazdálkodásával kapcsolatos és a beruházásokat érintő félrevezető tájékoztatás, a látványtervek tényadatokat elhallgató ismertetése és annak elhallgatása, hogy a Szövetkezet gazdálkodása nem termelte ki a befektetők célrészjegy állományát olyan magatartássorozat, ami a törvényi tényállás rábírásként megfogalmazott elemét megvalósította.

- [3] A cégbíróság 2015. szeptember 30-án törölte a Szövetkezetet a cégnyilvántartásból.

A kereseti kérelmek és az alperesek védekezése

- [4] A felperesek a Szövetkezettel szembeni meg nem térült követeléseik, mint káraik megtérítése iránt terjesztettek elő keresetet az alperesekkel szemben.
- [5] Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az első- és másodfokú ítélet

- [6] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.
- [7] Abból indult ki, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 360. § (4) bekezdése a peres felek közötti jogvitában nem alkalmazható, mert az alperesek nem a felperesek sérelmére követtek el bűncselekményt, így a bűncselekménnyel okozott károk megtérítése iránti követelések elévülésére vonatkozó kedvezőbb szabály helyett a perben az általános elévülési szabályokat kell alkalmazni. A Ptk. 324. § (1) bekezdése, 326. § (1) bekezdése, és 327. § (1) bekezdése alkalmazásával megállapította, hogy a III. rendű felperes követelése teljes egészében, az I. rendű felperes követelése pedig 9.000.000 forint tőke és járulékai vonatkozásában elévült, mert a felszámolási eljárásban tett hitelezői igénybejelentés és a fizetési meghagyás kibocsátása az alperesekkel szembeni követelés elévülését nem szakította meg, a büntetőeljárás folyamatban léte pedig nem eredményezte az elévülés nyugvását. Álláspontja szerint az I. és II. rendű felperes polgári jogi igénybejelentése az elévülést megszakította az igénybejelentéssel érintett követelések tekintetében. A Ptk. 327. § (2) bekezdése alapján az elévülés a büntetőeljárás jogerős befejezésekor, 2013. április 13-án kezdődött újra, ehhez képest az I. és II. rendű felperesek az ötéves

elévülési időn belül terjesztették elő a keresetlevelüket.

- [8] Az I. és a II. rendű felperesek el nem évült követelését érdemben azért találta alaptalannak, mert az alperesek az elítélésükre alapot adó magatartásaikkal a Szövetkezetnek okoztak kárt, magatartásaik és a felperesek kára között nem látott közvetlen okozati összefüggést. Hangsúlyozta, hogy a jogi személy vagyona elkülönül tagjai és vezető tisztségviselői vagyonától, maga felel a kötelezettségeiért, a tagok és a vezető tisztségviselők pedig csak a jogszabályban meghatározott esetekben tehetők felelőssé a jogi személy tartozásaiért. Ilyen jogszabályi rendelkezés hiányában nem látott jogalapot az alpereseknek a Szövetkezet tartozásainak megfizetésére való kötelezéséhez. A bűncselekmények elkövetését önmagában nem tekintette olyan ténynek, amely a tagok és a vezető tisztségviselők felelősségét a jogi személy tartozásaiért megteremtené. Okfejtése szerint nem állapítható meg, hogy az alperesek kifejezetten mások megkárosítása céljából hozták létre és működtették a Szövetkezetet, így az sem, hogy tudomásuk kiterjedt a szövetkezeti tagok egy részének bizonyosan bekövetkező vagyonvesztésére.
- [9] A peres felek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a per főtárgya tekintetében fellebbezett részében helybenhagyta, a perköltségviselésre vonatkozó rendelkezések tekintetében részben megváltoztatta. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást maga is elfogadta ítélezése alapjául, és helyesnek találva az elsőfokú bíróság jogi következtetéseit, osztotta az érdemi döntés elsőfokú bíróság által adott indokait is.
- [10] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen tekintette az elévülés kezdő időpontjának azokat a határidőket, ameddig a Szövetkezetnek vissza kellett volna fizetnie a célrészjegyek értékét és azok hozamát a felperesek részére, és megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a peres felek egymás közötti viszonyában a Ptk. 324. § (1) bekezdésében meghatározott ötéves általános, nem pedig a 360. § (4) bekezdésében írt különös elévülési idő az irányadó. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a követelések elévülését nem szakította meg sem a Szövetkezet felszámolására irányuló eljárásban tett hitelezői igénybejelentés, sem a fizetési meghagyás Szövetkezettel szembeni kibocsátása, mert a Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján csak a kötelezethez címzett írásbeli felszólítás, illetve a vele szemben kezdeményezett bírósági eljárás alkalmas az elévülés megszakítására. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az I. rendű felperes kereset tárgyává tett követelése 9.000.000 forint és járulékai erejéig, a III. rendű felperes követelése pedig teljes egészében elévült, és a Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján bírósági úton nem érvényesíthető. Álláspontja szerint kizárólag a polgári jogi igény büntetőeljárársban való eredményes érvényesítése szempontjából volt annak jelentősége, hogy az alperesek által elkövetett cselekmények milyen bűncselekmény tényállási elemeit

valósítják meg, de a polgári kártérítési igény érvényesítését nem akadályozta a büntetőeljárás, mert a kár bekövetkezése és összege a felperesek számára a célrészjegy megállapodásban meghatározott teljesítési határidő lejártától ismert volt.

- [11] Az alperesek kártérítési felelősségét a szerződésen kívül okozott károkért való felelősségre vonatkozó szabályok alapján ítélte meg, alkalmazva a Ptk. 339. § (1) bekezdését és 355. § (4) bekezdését. Kiemelte, hogy az alperesekkel szemben folytatott büntetőeljárásban hozott jogerős ítélet szerint az alperesek nem a felperesek, hanem a Szövetkezet sérelmére követtek el olyan vagyoni bűncselekményt, aminek a károkozás is tényállási eleme. Következtetése szerint nem a felpereseknek okoztak kárt, magatartásuk a Szövetkezet kárával okozatos, ezért a bűncselekménnyel előidézett vagyonsökkenésből eredő kárt a Szövetkezetnek és nem a felpereseknek kötelesek megtéríteni. A Szövetkezet vagyonában bekövetkezett vagyonsökkenést nem minősítette közvetlenül az I. és II. rendű felperesek vagyonában bekövetkezett vagyonsökkenésnek is, mert a Szövetkezetnek jogi személyként a tagjaitól elkülönült vagyona van. Az alperesek magatartása és a felperesek kárának bekövetkezése közötti közvetett oksági kapcsolatot nem tekintette olyan körülménynak, amely a peres felek között szerződésen kívüli kártérítési jogviszonyt hozott létre, egyrészt azért, mert a szerződésszegéssel okozott kár megtérítésére a szerződést szegő fél, azaz a Szövetkezet lett volna köteles, másrészt azért, mert ha az alperesek eleget tettek volna a Szövetkezettel szembeni kártérítési kötelezettségüknek, a Szövetkezet is teljesíteni tudta volna a célrészjegy megállapodásból eredő fizetési kötelezettségét, vagyis az alperesek egyszeri teljesítése folytán megtérülhetett volna az I. és II. rendű felperesek kára is. Véleménye szerint a kártérítési jogviszony feltételezése az alpereseket a kétszeres teljesítés kötelezettségének tenné ki, mert a Szövetkezetnek okozott károk megtérítésére is kötelesek.
- [12] A szövetkezetekről szóló 1992. évi I. törvény (a továbbiakban Sztv. I.) és a szövetkezetekről szóló 2000. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Sztv. II.) vizsgálata alapján rögzítette, hogy a vezető tisztségviselők és tagok egymással szembeni felelősségére vonatkozó szabályokat nem tartalmazznak. Kifejtette, hogy a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Csődtv.) 33/A. § (6) bekezdése ad lehetőséget arra, hogy a felszámolással megszűnt gazdálkodó szervezet hitelezője közvetlenül a gazdálkodó szervezet volt vezető tisztségviselőivel szemben érvényesítse a gazdálkodó szervezettel szemben fennálló, a felszámolási eljárásban meg nem térült követelését, ennek előfeltétele azonban a Csődtv. 33/A. § (1) bekezdésében körülírt megállapítási per megindítása, amit sem a Szövetkezet felszámolója, sem a felperesek nem indítottak meg. E jogszabályi rendelkezésekből is arra következtetett, hogy a hitelező és a volt vezető tisztségviselő között nem jön létre önálló kártérítési jogviszony akkor sem, ha a volt vezető

tisztségviselő magatartása vezetett a gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenségéhez, másképp nem lenne szükség a vezető tisztségviselővel szembeni igényérvényesítés lehetőségét megteremtő külön szabályra.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [13] A jogerős ítélettel szemben a felperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet, amely elsődlegesen - tartalma szerint - a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperesek keresetnek megfelelő marasztalására irányult. Másodlagosan kérték a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. A másodfokú bíróság által megsértett jogszabályként az Sztv. I. 40. § (1) bekezdését és az Sztv. II. 38. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 252. § (2) és (3) bekezdését, valamint a Csódtv. 33/A. §-át jelölték meg.
- [14] A felülvizsgálati kérelem indokolása szerint a felperesek követelése nem évült el, mert az alpereseket marasztaló jogerős büntető ítélet után kezdődhetett csak meg az elévülési idő, ugyanis az ártatlanság véelme az alpereseket a büntetőeljárás jogerős befejezéséig megillette, és lényeges volt az is, hogy az alperesek büntetőjogi felelősségét az ügyészség milyen bűncselekmény tekintetében tudja bizonyítani. Nem értettek egyet azzal, hogy a felperesek ne lennének sértettjei az alperesek terhére értékelt bűncselekményeknek, hiszen a Szövetkezet tagjai voltak. Álláspontjuk szerint az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták az Sztv. I. 40. § (1) bekezdését és az Sztv. II. 38. § (1) bekezdését, ugyanis e jogszabályi rendelkezések alapján a tisztségviselők az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal kötelesek eljárni. Kifejtették, hogy a felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői igénnyel is megszakadt az elévülési idő, ugyanis az ezzel ellentétes bírói álláspont érvényesülése azt eredményezné, hogy az időközben befejezett felszámolási eljárás után lezárult büntetőeljárásban megállapított vezető tisztségviselői felelősség azért nem érvényesíthető, mert a büntetőeljárás tovább tartott a felszámolási eljárásnál. Véleményük szerint, mivel az elévülés miatt az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta a kereset egészét, a másodfokú bíróság a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alkalmazásával hatályon kívül kellett volna helyezze az elsőfokú ítéletet. Hivatkoztak a Legfelsőbb Bíróság Gfv.IX.30.128/2008. számú eseti döntésében foglaltakra, amely szerint a bűncselekménnyel okozott kár megtérítése iránti igény elévülése nem következik be addig, amíg a károkozó bűncselekmény miatti büntethetősége el nem évül; ezért ha a büntetőeljárás cselekmények a büntethetőség elévülését félbeszakítják, ezzel a polgári jogi igény elévülési ideje is meghosszabbodik. A büntető

bíróság által megállapított tényállásként hivatkoztak arra, hogy az alperesek a magánszemély tagok szándékos megkárosításának céljával hozták létre a Szövetkezetet, a befizetett összegekkel sajátjukként rendelkeztek, továbbá a Szövetkezet vezető tisztségviselőiként a Szövetkezetet bűncselekmény elkövetésére használták fel, annak elkülönült jogi személyiségével visszaéltek, és jogellenesen jártak el akkor is, amikor a termőföldre vonatkozó törvényt megkerülve a Szövetkezet pénzéből saját maguknak szereztek termőföld tulajdont, ekként nem a Szövetkezet vagyonát, hanem saját vagyonukat gyarapították. Tévesnek találták a Csódtv. 33/A. §-ára való hivatkozást is, mert álláspontjuk szerint ez nem zárja ki az önálló kártérítés jogcímén alapuló keresetindítást, a Szövetkezet tagjainak a vezető tisztségviselőkkel szemben ugyanis önálló kártérítési kötelezettsége van. Az alperesek kártérítési felelőssége fennállásának megítélése körében irrelevánsnak látták a Szövetkezet elkülönült jogi személyiségét, mert a Szövetkezetet csupán felhasználták bűnös tevékenységükre. A büntető ítéletben foglaltakra utalással rögzítették, hogy az alperesek cselekményük során a Szövetkezet vagyonát kezelve a Szövetkezetnek okoztak elsődlegesen vagyoni hátrányt, azonban a büntető bíróság álláspontja szerint a vagyont voltaképpen összeadó, célrészjegyet befizető szövetkezeti tagok a valódi sértettek. Hivatkoztak arra, hogy a felperesek a követelésük nagyobb részéhez a felszámolási eljárásban nem jutottak hozzá. A perköltség tekintetében a megállapított ügyvédi munkadíjat az ügy összes körülményeit figyelembe véve rendkívül eltúlzottnak tartották. Több első- és másodfokú ítéletet csatoltak be annak alátámasztására, hogy az országban eljáró bíróságok a hasonló ügyeket eltérően ítélték meg.

- [15] Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelme a másodfokú ítélet hatályában való fenntartására irányult. Hivatkoztak arra, hogy a felülvizsgálati kérelem nem jelöl meg konkrét jogszabálysértést, ezért érdemben nem is vizsgálható. Álláspontjuk szerint a felülvizsgálati kérelem alapjaként hivatkozható jogszabály a Ptk. 339. §-a lehetett volna. Véleményük szerint az I. és II. rendű felperes esetében is a követelés elévülése miatt kellett volna a keresetet elutasítani, és a jogalap hiánya nem lett volna vizsgálható. A jogalap körében kifejtették, hogy polgári jogi alapelv nem teremt alapot felelősségre, minthogy önállóan nem szabályoz jogviszonyt. A Csódtv. 33/A. §-ával kapcsolatban kiemelték, hogy egyrészt a felperesek arra nem hivatkoztak, másrészt megalkotását is az indokolta, hogy korábban konkrét törvényi rendelkezés nélkül nem lehetett áttörni a jogi személy tartozásaiért fennálló korlátozott felelősséget.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [16] A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

- [17] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 270. § (2) bekezdése alapján, a 272. § (2) bekezdése szerint megjelölt jogszabálysértések és azok előadott indokai tekintetében vizsgálta felül.
- [18] A Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében a jogerős ítélet vagy az ügy érdemében hozott jogerős végzés felülvizsgálatát a Kúriától jogszabálysértésre hivatkozással lehet kérni. A Pp. 272. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelemben elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontja szerint ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti.
- [19] A felperesek megsértett jogszabályként egyrészt az Sztv. I. 40. § (1) bekezdését és az Sztv. II. 38. § (1) bekezdését jelölték meg arra hivatkozással, hogy ezeket nem alkalmazta megfelelően a másodfokú bíróság. Ezek a törvényi rendelkezések azonban csak a tisztségviselőkkel szemben támasztott gondossági követelményt tartalmazzák, de a Szövetkezet tagjaival, vagy harmadik személyekkel szemben fennálló önálló felelősséget nem telepítenek a tisztségviselőkre. Helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor e törvényi rendelkezéseket nem tekintette a vezető tisztségviselőknek a tagokkal szembeni felelősségét megalapozó jogszabályoknak.
- [20] Megsértett jogszabályként jelölték meg a felperesek a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdését, amelyek az elsőfokú ítélet másodfokú bíróság általi hatályon kívül helyezésének eljárási jogi feltételeit tartalmazzák. Ezzel kapcsolatos okfejtésük szerint az elévülés téves megállapítása miatt elmaradt a kereset egészének érdemi vizsgálata, és ez szükségessé tette a bizonyítás megfelelő kiegészítését. Nem jelölték meg azonban azt az anyagi jogi jogszabályt, amelyet -álláspontjuk szerint - a másodfokú bíróság tévesen értelmezett vagy alkalmazott a kereset elévülésének vizsgálata során. Ezzel összefüggésben mindössze egy eseti döntésre hivatkoztak, ami téves, mert a bűncselekménnyel okozott kár megtérítésére vonatkozó speciális elévülési idő a bűncselekmény sértettjének okozott kár követelésére vonatkozik, a felperesek pedig a jogerős büntető ítéletből is kitűnően büntetőjogi szempontból nem minősültek sértettnek.
- [21] Megsértett jogszabályként jelölték még meg a Csődtv. 33/A. §-át. Ezzel összefüggő indokuk az volt, hogy a felhívott jogszabály nem zárja ki az önálló kártérítés jogcímén alapuló keresetindítást. A Csődtv. 33/A. § nem alkalmas a felülvizsgálati kérelem

megalapozására egyfelől azért, mert azt a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló 1991. évi XLIX. törvény módosításáról szóló 2006. évi VI. törvény 14. §-a iktatta be és e törvény 20. § (1) bekezdése alapján csak a törvény 2006. július 1-jei hatálybalépését követően indult eljárásokban lehetett alkalmazni. Másfelől azért sem, mert a Csődtv. 33/A. § (1) bekezdése egy speciális perindítási lehetőséget biztosít, ebben a perben nem alkalmazható, az alperesek felperesekkel szembeni kárfelelősségét pedig anyagi jogilag nem alapozza meg.

- [22] A felülvizsgálati kérelemben a felperesek részletesen kifejtették azt az álláspontjukat, hogy az alperesek a Szövetkezetet jogellenesen, a felperesek megkárosítása céljából, csalárd módon működtették, a valódi károsult nem a Szövetkezet, hanem ők, ezzel szemben az alperesek kártérítési felelőssége fennállásának megítélése körében a másodfokú bíróság tévesen tulajdonított jelentőséget a Szövetkezet elkülönült jogi személyiségének. A felülvizsgálati kérelemnek ehhez az indokához viszont nem kapcsolódik jogszabálysértés megjelölése, ennek hiányában pedig az indok megalapozottságát a Kúria érdemben nem vizsgálhatta.
- [23] Ugyancsak nélkülözi a felülvizsgálati kérelem a jogszabálysértés megjelölését az ügyvédi munkadíj leszállítására irányuló részében, ami akadályozza az érdemi felülvizsgálatot.
- [24] Nem adták indokát a felperesek annak sem, hogy a felülvizsgálati kérelemhez mellékelte bírósági döntések figyelmen kívül hagyása miatt jogszabálysértő.
- [25] A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [26] A felülvizsgálati kérelem sikertelensége folytán a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárás költségeinek viselésére a felperesek kötelesek. Az alperesek jogi képviselőjével felmerült munkadíjat a Kúria a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozta meg. A Pp. 87. § (2) bekezdése alkalmazásával állapította meg, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére a felperesek kötelesek. Az állam által előlegezett eljárási illetéket a felperesek személyes költségmentessége folytán 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.
- [27] A Kúria a határozatát a felperesek Pp. 274. § (2) bekezdésén alapuló kérelmére tárgyaláson hozta.

Budapest, 2018. szeptember 19.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Döme Attila s.k. előadó bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bírósági ügyintéző
HM